

Sygn. akt VI A Ca 443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Krzysztof Tucharz

Sędziowie: SA Irena Piotrowska

SO (del.) Tomasz Gal (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) spółce z o.o. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 listopada 2013 r.

sygn. akt XX GC 229/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 2 i 4 w ten sposób, iż nadaje im następującą treść:

1) „2. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 30 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt XX GNC 46/10 w części, tj. co do kwoty 50.480,74 zł (pięćdziesiąt tysięcy czterysta osiemdziesiąt złotych, 74/100),”;

2) „4. zasądza od J. K. na rzecz (...) spółki z o. o. z siedzibą w W. kwotę 232,22 zł (dwieście trzydzieści dwa złote, 22/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od J. K. na rzecz (...) spółki z o. o. z siedzibą w W. kwotę 1.845,45 zł (tysiąc osiemset czterdzieści pięć złotych, 45/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

IV. nakazuje pobrać od (...) spółki z o. o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1.303,98 zł (tysiąc trzysta trzy złote, 98/100) tytułem części opłaty sądowej od apelacji, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony.

UZASADNIENIE

Powód J. K. w dniu 21 marca 2012 r. wystąpił przeciwko pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z pozwem o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 30 marca 2010 r. w sprawie o sygnaturze akt XX GNc 46/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tegoż Sądu dnia 11 maja 2010 roku. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu J. K. wskazał, że w dniu 19 stycznia 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni zawiadomił go o wszczęciu wobec niego egzekucji sądowej na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt XX GNc 46/10. Powód podniósł, że należność objęta wskazanym tytułem została przez niego spłacona poprzez wpłaty gotówkowe, egzekucję sądową prowadzoną przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wysokim Mazowieckim w sprawie o sygn. akt KM 1013/10, a częściowo została pokryta z ubezpieczenia transakcji, na podstawie polisy wystawionej przez (...) (pozew k. 3 - 7).

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2012 r. Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od pozwu w całości (k. 28).

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem powoda (k. 64).

Pozwana (...) Spółka z o. o. w W. w piśmie z dnia 31 stycznia 2013 r. złożyła sprzeciw od wydanego wyroku zaocznego, w którym zaskarżyła ten wyrok w całości i wniosła o jego uchylenie, oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotnej stawki podstawowej.

W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła, aby powód dokonał zapłaty długu wynikającego ze spornego tytułu wykonawczego (k. 96).

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł w ten sposób, iż: w pkt 1 uchylił wyrok zaoczny z dnia 16 stycznia 2013 r., w pkt 2 pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 30 marca 2010 r. w sprawie o sygnaturze akt XX GNc 46/10 w części, tj. co do kwoty 23.896,20 zł, w pkt 3 oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt 4 zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 936 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w pkt 5 zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1.186,90 zł tytułem części opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód został zwolniony (k. 180).

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Sąd I instancji ustalił, iż spółka (...) sp. z o.o. w W. w sprawie o sygn. Km 1013/10 wystąpiła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wysokim Mazowieckim z wnioskiem wszczęcie egzekucji przeciwko J. K. z nakazu zapłaty wydanego w dniu 30 marca 2010 r. w sprawie XX GNc 46/10 przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2010 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wysokim Mazowieckim umorzył postępowanie egzekucyjne na mocy art. 825 punkt 1 k.p.c.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. wszczęła na wniosek wierzyciela pozwanej spółki postępowanie egzekucyjne przeciwko J. K. w sprawie KM 161/12 na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. wydanego w postępowaniu nakazowym z weksla przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10. W toku postępowania egzekucyjnego komornik dokonał zajęcia rachunku bankowego J. K. oraz zajęcia wierzytelności należnych mu od Gminy M..

Postępowanie sądowe w sprawie XX GNc 46/10 wszczęte z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko J. K. dotyczyło roszczenia o zapłatę w kwocie 107.884,64 zł wynikającego z weksla. Roszczenie to obejmowało należności za sprzedany

powodowi towar to jest z faktur wystawionych w okresie począwszy od 29 sierpnia 2009 do 29 listopada 2009 roku. W dniu marca 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, w którym zobowiązał J. K. do uiszczenia na rzecz pozwanej spółki kwoty 107.884.64 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Natomiast w sprawie o sygn. akt XX GC 896/11 (poprzednio XX GNc 790/11) spółka (...) wystąpiła z pozwem przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 101.145 zł ustawowymi odsetkami. Przedmiotów roszczenie dotyczyło ceny z tytułu umowy sprzedaży pompowni wody. W sprawie tej został wydany nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Z dowodu wpłaty przedstawionego przez J. K. wraz sprzeciwem wniesionym od nakazu zapłaty wynika, iż w dniu 12 sierpnia 2010 r. J. K. na rzecz pozwanej spółki dokonał wpłaty kwoty 92.720 zł tytułem "PRO - Forma i (...) z dnia 09.08.2010 r.: pompownia wody (...)". Postanowieniem z dnia 10 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie na skutek cofnięcia pozwu przez powódkę – pozwaną spółkę.

W dniu 12 marca 2010 r. J. K. dokonał wpłaty gotówkowej na rzecz pozwanej spółki w kwocie 19.000 zł na poczet faktury (...) wystawionej dnia 30 czerwca 2009 roku. Zapłata dokonana została na poczet należności wynikającej z zakupu towarów od pozwanej spółki objętej nakazem zapłaty wydanym w dniu 3 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10.

Następnie w dniu 13 lipca 2010 r. powód dokonał kolejnej wpłaty gotówkowej na rzecz pozwanego w kwocie 5.000 złotych.

W dniu 09 sierpnia 2010 r. pozwana spółka wystawiła na rzecz J. K. fakturę Pro-Forma nr (...) na kwotę 115.900 złotych. Faktura VAT o nr (...) wystawiona w dniu 2 października 2010 r. na kwotę 89.327,80 zł dotyczyła należności za sprzedaną J. K. przez pozwaną spółkę pompownię wody. Wskazana kwota była kwotą, która pozostała do zapłaty przez powoda (po uwzględnieniu uiszczonej przez niego zaliczki na poczet przepompowni). Należności odsetkowe wynikające z zobowiązań powoda wobec pozwanej spółki od kwoty 19.000 zł dotyczyły kwoty 2.399 zł, zaś od wpłaty 5.000 zł w wysokości 1.097 złotych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie kwoty 23.896.20 złotych.

Sąd ten wskazał, iż zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Sąd I instancji zaznaczył, iż podstawę sporu w niniejszej sprawie stanowi spłata roszczenia przez J. K. na rzecz pozwanej spółki wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10.

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż wbrew twierdzeniom powoda J. K., roszczenie z tego tytułu ponad kwotę 23.896.20 zł nie zostało przez niego uiszczone, jak również nie zostało ono ściągnięte w toku postępowania egzekucyjnego. Sąd ten podniósł, iż postępowania sądowe wytoczone przeciwko powodowi przez pozwaną spółkę w sprawach sygnaturach akt XX GC 896/11 i XX GNc 46/10 dotyczyły roszczeń o różnych podstawach. Sprawa XX GNc 46/10 dotyczyła należności za sprzedany towar, zaś sprawa XX GC 896/11 dotyczyła należności za dokonanie przez powoda zakupu pompowni wody. Kwota 92.720 zł jaką powód uiszczył na poczet faktury pro forma dotyczyła zapłaty za zakupioną od pozwanej spółki pompę wodną.

W tym zakresie Sąd I instancji odniósł się do regulacji zawartej w przepisie art. 451 kc i wskazał, iż zgodnie z treścią art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może

przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne.

Sąd Okręgowy zaznaczył, iż w dowodzie wpłaty na kwotę 92.720 zł wyraźnie wskazano, że należność ta dotyczy zapłaty za pompownie wody ujętą w fakturze pro forma. Faktura VAT o (...) wystawiona z tego tytułu w dniu 22 października 2010 r. opiewała na kwotę 89.327.80 złotych. Wobec powyższego dopiero nadwyżka w zapłacie mogła zostać zaliczona na poczet wcześniejszych długów. Bowiem zgodnie z treścią art. 451 § 3 k.c. w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego. Sąd ten uznał, iż zatem kwota stanowiąca nadwyżkę tego zobowiązania w wysokości 3.392,20 zł mogła być zaliczona przez wierzyciela na poczet wcześniejszych zobowiązań powstałych ze sprzedaży towarów.

W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wynika również, iż na poczet należności objętej nakazem zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. wynika, iż powód w dniu 12 marca 2010 r. dokonał wpłaty 19.000 złotych. Z tej wpłaty wedle istniejących zobowiązań, wierzyciel po pierwsze mógł zaliczyć należność na kwotę należności odsetkowych w kwocie 2.399 złotych. W związku z powyższym spłata zobowiązania głównego wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. dotyczyła należności głównej w wysokości 16.601 złotych. Ponadto gotówkowa wpłata dokonana przez J. K. w kwocie 5.000 zł powinna być zaliczona najpierw na poczet należności ubocznych w kwocie 1.097 zł, zaś pozostała część w kwocie 3.903 zł na spłatę należności głównej wynikającej z wymienionego nakazu zapłaty.

Sąd I instancji podsumował, iż do wpłat, których powód J. K. dokonał na rzecz pozwanej spółki z tytułu zapłaty za zakupiony towar należy zaliczyć:

- po pierwsze kwotę 3.392 zł - stanowiącą nadwyżkę z wpłaty 92.720 zł za fakturę dotyczącą przepompowni wody w kwocie 89.327.80 (92.720 - 89.327.80),
- po drugie kwotę 16.601 zł - stanowiącą różnicę pomiędzy wpłatą 19.000 zł w gotówce a należnymi odsetkami w kwocie 2.399 zł (19.000 - 2.399),
- po trzecie kwotę 3.903 zł - stanowiącą różnicę pomiędzy wpłatą 5.000 zł w gotówce a należnymi odsetkami w kwocie 1.097 zł (5.000 - 1.097).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że po zsumowaniu wymienionych wartości powstaje kwota w zakresie której powód dokonał spłaty należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty z, dnia 30 marca 2010 r., czyli kwota 23.896,20 złotych.

Sąd Okręgowy w punkcie 1 wyroku orzekł o uchyleniu wyroku zaocznego z dnia 16 stycznia 2013 r. na mocy art. 347 k.p.c. Natomiast w punkcie 2 wyroku z uwagi na spłatę zobowiązania przez J. K. wobec pozwanej spółki kwoty należności głównej w wysokości 23.896.20 złotych Sąd ten orzekł o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. w wysokości 23.896.20 złotych.

Zdaniem Sądu I instancji w toku przedmiotowej sprawy powód J. K. nie wykazał skutecznie, iż dokonał spłaty zobowiązań wobec pozwanej spółki ponad kwotę 23.896.20 złotych. W tym zakresie Sąd ten zaznaczył, iż w przedmiotowej sprawie po stronie powoda zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciążył obowiązek wykazania przesłanek pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w dniu 30 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10. Ponadto powód w przedmiotowej sprawie nie udowodnił również, że wpłaty jakich dokonywał w kwotach 19.000 zł i 5.000 zł dotyczyły należności powstałych z najwcześniej wymagalnych zobowiązań. W ocenie tego Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy przeczy argumentom powoda. Z dowodu wpłaty w kwocie 92.720 zł wynika niezbicie, że dotyczy ona należności za pompownię wody zakupioną od pozwanej spółki. Wpłata ta stanowiła całość zobowiązania na poczet którego wystawiona została faktura w kwocie 89.327, 80 złotych. Z tych względów kwoty uiszczone w pozostałym zakresie dotyczyły zapłaty za towar zakupiony uprzednio.

Sąd I Instancji zaznaczył, że rozpoznaniu żądania pozwu nie stoi przeszkodzie okoliczność, że postępowanie egzekucyjne prowadzone aktualnie na podstawie kwestionowanego tytułu wykonawczego zostało umorzone. Umorzenie było bowiem wynikiem bezskuteczności egzekucji, a nie następstwem wyegzekwowania należności stwierdzonej spornym tytułem wykonawczym. Po stronie powoda jako dłużnika istnieje interes prawny w żądaniu pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego.

W punkcie 4 i 5 Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu zgodnie z przepisem art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu uznając, iż powód wygrał spór w wysokości 22 %.

Powód wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 listopada 2013 r., zaskarżył ten wyrok w punktach 2, 3 i 4 oraz wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia wniosku o uchylenie wyroku, wniósł o zmianę wyroku poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 30 marca 2010 r. w spraw XX GNc 46/10 w całości. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. na rzecz powoda kosztów procesu w norm przepisanych, w tym kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wskazał, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w zakresie w jakim Sąd ten oddalił powództwo i zarzucił Sądowi Okręgowemu dokonanie ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami logiki, a mianowicie wskazał, iż Sąd I instancji nie uwzględnił następujących okoliczności:

- 1) pozwana nie była w stanie udowodnić, iż strony zawarły jakąkolwiek umowę uznającą, że uiszczone kwoty są zaliczkami za przepompownię,
- 2) łączna suma trzech „zaliczek” oraz przelewu bankowego za przepompownię jest większa faktura jaką pozwana wystawiła za przepompownię,
- 3) powód podpisał umowę na roboty budowlane dopiero w dniu 28 czerwca 2010 r. i dopiero wtedy wiedział czy w ogóle będzie je prowadził,
- 4) kwota 18.584,54 zł. wpłacona w dniu 17.06.2010 r. została już rozliczona na poczet należności za materiały budowlane w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika w sprawie o sygn. KM 1013/10, a tym samym nie mogła być zaliczką na poczet przepompowni,
- 5) z zeznań świadka B. C. złożonych przed Sądem Rejonowym w Legionowie na rozprawie kanej w dniu 29 listopada 2013 r. sygn. akt II K 380/13, na poczet „starego długu” tj. należności za materiały budowlane, powód wpłacił około 50.000 zł., a nie tylko 19.000 zł. i 5.000 złotych,
- 6) na kserokopii faktury proforma złożonej przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 r. widnieje inna siedziba pozwanej i konto bankowe niż to na które bank powoda przelał środki (k. 198 – 200).

Postanowieniem z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Okręgowy zwolnił powoda od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od apelacji w całości (k. 217).

Pozwana spółka w piśmie z dnia 31 marca 2014 r. wniosła o oddalenie apelacji i o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (k. 227 – 228).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego część zarzutów apelacji jest uzasadniona, a analiza stanu rzeczy przedstawionego przed Sądem I instancji wymaga dokonania uzupełniających ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w granicach

apelacji. Należy podkreślić, iż ustalenia Sądu I Instancji nie są dla Sądu II instancji wiążące, zatem obowiązek dokonania ustaleń istnieje niezależnie od tego czy skarżący podniósł zarzut wadliwych ustaleń lub ich braku (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23.03.1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999/7 -8/124).

Sąd Apelacyjny ustalił, iż wszystkie wierzytelności pozwanej wobec powoda wynikające z tytułu nabycia przez J. K. od (...) Spółki z o. o. w W. towarów w latach 2008 – 2009 stały się wymagalne najpóźniej z dniem 29 listopada 2009 r. (zestawienie faktur – k. 101 a.s. i k. 4 akt XX GNe 46/10).

J. K. celem zaspokojenia wierzytelności wynikających z tytułu nabycia w latach 2008 – 2009 przez powoda od pozwanej towarów uiszczył na rzecz pozwanej następujące kwoty: 19.000 zł w dniu 12 marca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 kwietnia 2010 r., 3.000 zł w dniu 29 kwietnia 2010 r., 18.584,54 zł w dniu 17 czerwca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 lipca 2010 roku (zestawienie – k. 137, pisma wierzyciela – k. 37 i 38 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 1013/10, pismo pozwanej – k. 161).

W październiku 2010 r. J. K. nabył od (...) Spółki z o. o. w W. pompownię (k.122 - zeznania świadka B. C.). Uprzednio strony umowy sprzedaży ustaliły cenę za pompownię na kwotę 115.900 zł określając termin płatności na dzień 9 sierpnia 2010 r., cena ta miała zostać uiszczona na zasadzie przedpłaty (k. 177 - faktura),

W dniu 12 sierpnia 2010 r. J. K. uiszczył na rzecz (...) Spółki z o. o. w W. kwotę 92.720 zł tytułem nabycia pompowni (k. 19 akt sprawy o sygn. XXGC 896/11).

W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczności sprawy wymagają w pierwszym rzędzie odniesienia się ogólnie do zagadnień materialnoprawnych dotyczących zarachowania świadczenia spełnionego przez dłużnika na poczet jednego z długów. Wynika to z faktu, iż Sąd Okręgowy zastosował w sprawie przepis art. 451 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 451 § 1 k.c., jeżeli dłużnik ma kilka długów tego samego rodzaju może on wskazać wierzycielowi, który z długów chce zaspokoić. Wierzyciel jest związany wyborem dłużnika, a jedynie, co wynika z art. 451 § 1 zd. drugie k.c., może to, co przypada na poczet danego długu, zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Uprawnienia wierzyciela, w tym zakresie, nie wyłącza nawet odmienna wola dłużnika. Przepis art. 451 § 3 k.c. ma natomiast zastosowanie wówczas, gdy dłużnik i wierzyciel nie zawarli porozumienia dotyczącego sposobu zarachowania świadczenia dłużnika na poczet różnych długów, a żaden z nich nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 451 § 1 (dłużnik) i 2 k.c. (wierzyciel).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zastosowanie przez Sąd I instancji przepisu art. 451 kc pozostaje w sprzeczności z okolicznościami faktycznymi sprawy, z których nie wynika, aby w chwili spełnienia przez powoda świadczenia pieniężnego na rzecz pozwanej w kwotach 5.000 zł, 3.000 zł, 18.584,54 zł, 5.000 zł i 19.000 zł miał on wymagalne dwa długi wobec pozwanej. Jak wynika bowiem z dokonanych ustaleń wszystkie wierzytelności pozwanej wobec powoda wynikające z tytułu nabycia przez J. K. od (...) Spółki z o. o. w W. towarów w latach 2008 – 2009 stały się wymagalne najpóźniej z dniem 29 listopada 2009 r., natomiast wierzytelność pozwanej wobec powoda z tytułu nabycia pompowni przez powoda od pozwanej stała się wymagalna dopiero w dniu 9 sierpnia 2010 roku. Zestawienie powyższych faktów prowadzi do wniosku, iż sytuacja, w której powód posiadał wobec pozwanej kilka wymagalnych długów tego samego rodzaju zaistniała dopiero z dniem 9 sierpnia 2010 roku. W tym stanie rzeczy należało uznać, iż J. K. uiszczając na rzecz pozwanej kwoty: 19.000 zł w dniu 12 marca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 kwietnia 2010 r., 3.000 zł w dniu 29 kwietnia 2010 r., 18.584,54 zł w dniu 17 czerwca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 lipca 2010 roku czynił to celem zaspokojenia wierzytelności wynikających z tytułu nabycia w latach 2008 – 2009 przez powoda od pozwanej towarów. Jest bowiem bezsporne, iż w czasie uiszczania wyżej wymienionych pięciu kwot nie posiadał żadnego innego długu wobec pozwanej. Dodatkowo okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści pism samego wierzyciela z dnia 20 i 22 lipca 2010 r. złożonych w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt KM 1013/10 wszczętej przez wierzyciela celem zaspokojenia wierzytelności wynikających z transakcji nabycia towarów w latach 2008 – 2009, w których wierzyciel potwierdził, iż uiszczona w dniu 17 czerwca 2010r. kwota 18.584,54 zł i uiszczona w dniu 13 lipca 2010 r. kwota 5.000 zł zostały

zapłacone tytułem pokrycia egzekwowanej wierzytelności (zestawienie – k. 137, pisma wierzyciela – k. 37 i 38 akt KM 1013/10, pismo pozwanej – k. 161).

W październiku 2010 r. J. K. nabył od (...) Spółki z o. o. w W. pompownię (k. 122 - zeznania świadka B. C.). Uprzednio strony umowy sprzedaży ustaliły cenę za pompownię na kwotę 115.900 zł określając termin płatności na dzień 9 sierpnia 2010 r., cena ta miała zostać uiszczona na zasadzie przedpłaty (k. 177 - faktura).

Powyższe ustalenia i rozważania prowadzą do wniosku, iż nie zachodziła potrzeba sięgnięcia do regulacji zawartej w przepisie art. 451 kc. W takim przypadku, należało uznać, że powód miał jeden dług wobec pozwanej w datach kiedy uiszczał na rzecz pozwanej kwoty 19.000 zł w dniu 12 marca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 kwietnia 2010 r., 3.000 zł w dniu 29 kwietnia 2010 r., 18.584,54 zł w dniu 17 czerwca 2010 r., 5.000 zł w dniu 13 lipca 2010 roku. Zastosowanie art. 451 k.c. mogło mieć miejsce jedynie wówczas, gdy w chwili spełnienia świadczenia przez powoda istniały przynajmniej dwa jednorodnjowe i wymagalne długi wobec pozwanej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16.02.2012 r., IV CSK 233/11, Lex nr 1164749). Dług w rozumieniu art. 451 k.c. obejmuje bowiem całość obowiązków dłużnika wynikających z tego samego stosunku prawnego. Konieczność zastosowania art. 451 k.c. nie aktualizuje się wówczas, gdy dłużnik ma wobec wierzyciela jeden dług.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż Sąd I instancji zaniechał dokładnego ustalenia jakie zobowiązania posiadał powód wobec pozwanej, w tym w szczególności kiedy stały się one wymagalne. Sąd Okręgowy ograniczył się w tym zakresie do ustalenia dat wydania tytułów egzekucyjnych, co należało uznać za niewystarczające, albowiem wydane przez Sąd Okręgowy w Warszawie tytuły w sprawach o sygn. akt XX GNc 46/10 i XX GC 896/11 miały charakter orzeczeń deklaracyjnych, jedynie potwierdzały istnienie wierzytelności pozwanej wobec powoda. Istotne zatem było ustalenie kiedy powstał obowiązek świadczenia przez powoda na rzecz pozwanej, a nie kiedy zostały wydane orzeczenia przez Sąd w wyżej wymienionych sprawach. Następnie ustalenia w powyższym zakresie należało zestawić z ustaleniami w zakresie dotyczącym terminów, w których powód uiszczał poszczególnych płatności na rzecz pozwanej. Dopiero dokonanie ustaleń w tym zakresie umożliwiło rozważenie czy w sprawie w ogóle znajduje zastosowanie przepis art. 451 kc. W rezultacie należy stwierdzić, iż powyższe zaniechanie uniemożliwiło dokonanie prawidłowej oceny prawnej i doprowadziło do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 451 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wymaga zaznaczenia, iż dla poczynionych powyżej rozważań pozostaje bez znaczenia okoliczność, iż skarżący nie sformułował w apelacji zarzutu naruszenia przepisu art. 451 kc. Rozpoznanie sprawy w granicach apelacji stosownie do treści art. 378 par. 1 kpc oznacza, iż sąd odwoławczy nie koncentruje się jedynie na ocenie zasadności zarzutów apelacyjnych, lecz ponownie rozstrzyga merytorycznie o zasadności zgłoszonego roszczenia. Postępowanie przed sądem II instancji ma charakter kontrolny, ale i zarazem rozpoznawczy. Z tego względu sąd odwoławczy rozpoznając sprawę na skutek apelacji powinien w ramach pełnej swobody jurysdykcyjnej naprawić wszystkie dostrzeżone naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego czy zostały one wyknięte przez skarżącego, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach apelacji (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31.01.2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji naruszył także przepis art. 6 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a w rezultacie dokonał częściowo nieprawidłowych ustaleń faktycznych.

Z ogólnej reguły określającej ciężar dowodu, zawartej w art. 6 k.c., wynika, że wierzyciela obciąża ciężar dowodu istnienia wymagalnej wierzytelności, a dłużnika ciężar dowodu jej wygaśnięcia na skutek spełnienia świadczenia. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał zatem, iż to powód powinien wykazać, iż spełnił przedmiotowe świadczenie. Uszło jednak uwadze Sądu I instancji, iż strona pozwana przyznała, iż także dodatkowe płatności w kwotach 3.000 zł, 18.584,54 zł i 5.000 zł (ponad kwoty 19.000 zł i 5.000 zł uznane przez Sąd I instancji za uiszczone przez powoda na rzecz pozwanej tytułem pokrycia wierzytelności wynikającej z nabycia towarów w latach 2008 – 2009) zostały uiszczone przez powoda jeszcze przed dniem zamówienia pompowni i zostały pierwotnie zaliczone na poczet należności z tytułu tzw. starego długu, czyli celem pokrycia wierzytelności wynikającej z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej

towarów w latach 2008 - 2009 (k. 161 – pismo pozwanej). Jednocześnie pozwana przedstawiła twierdzenie, iż strony zawarły umowę w zakresie ustalenia, iż kwoty 3.000 zł, 18.584,54 zł i 5.000 zł uiszczone pierwotnie przez powoda na rzecz pozwanej tytułem pokrycia wierzytelności wynikającej z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej towarów w latach 2008 - 2009 miały stanowić ostatecznie płatność z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej pompowni (k. 161 v. – pismo pozwanej). Należy podkreślić, iż w realiach niniejszej sprawy to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania, iż strony faktycznie zawarły umowę w zakresie ustalenia, iż kwoty 3.000 zł, 18.584,54 zł i 5.000 zł uiszczone pierwotnie przez powoda na rzecz pozwanej tytułem pokrycia wierzytelności wynikającej z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej towarów w latach 2008 - 2009 miały stanowić ostatecznie płatność z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej pompowni. To bowiem strona pozwana z przedstawionego twierdzenia o fakcie istnienia takiego porozumienia wywodziła korzystne dla tej strony skutki prawne. Tymczasem pozwana nie udowodniła zaistnienia takiej okoliczności faktycznej. Pozwana nie przedstawiła w tym zakresie dowodu, który choćby pośrednio wykazywałby taką okoliczność. W szczególności za dowód taki nie może zostać uznana faktura wystawiona przez pozwaną w dniu 31 sierpnia 2010 r. na kwotę 26.572,20 zł (k. 164 – faktura), ponieważ jej wystawienie było aktem jednostronnym, nie zawiera ona żadnego oświadczenia J. K., ponadto kwota ta nie odpowiada sumie trzech spornych kwot (3.000 zł + 18.584,54 zł + 5.000 = 26.584,54 zł), a dodatkowo na fakturze tej został oznaczony jako termin płatności dzień 30 października 2010 roku. Skoro sama pozwana przyznała, iż kwoty te zostały uiszczone przez powoda w okresie do 13 lipca 2010 r. (k. 137 – zestawienie) to nieracjonalnym byłoby wystawianie faktury w tym zakresie z terminem płatności ustalonym na dzień 30 października 2010 roku.

W konsekwencji Sąd Okręgowy mylnie uznał, iż powód nie udowodnił, aby uiścił na rzecz pozwanej inne płatności ponad kwoty 5.000 zł, 19.000 zł i 3.392 zł (nadwyżka z wpłaty w kwocie 92.720 zł) tytułem pokrycia wierzytelności wynikającej z tytułu nabycia przez powoda od pozwanej towarów w latach 2008 – 2009. Tym samym za trafny należało uznać w tym zakresie zarzut powoda.

Ponadto, zdaniem Sądu Apelacyjnego, porozumienie wierzyciela z dłużnikiem w przedmiocie sposobu zarachowania świadczenia dłużnika na poczet długów może zostać uznane za skuteczne tylko wówczas gdy zostaje zawarte jeszcze przed spełnieniem świadczenia. Przyjęcie odmiennego poglądu wiązałoby się z niekorzystnymi konsekwencjami dla pewności obrotu i podważeniem funkcji, które w tym zakresie spełnia regulacja określona w art. 451 kc (zob. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16.02.2012 r., IV CSK 233/11, Lex nr 1164749, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 30.10.2013 r., I ACa 489/13, Lex nr 1391851 oraz T. Wiśniewski (w:) Komentarz do kodeksu cywilnego, pod red. G.Bieńka, ks. III, s. 486, W. Popiołek (w:) Kodeks cywilny. Komentarz pod red. K. Pietrzykowskiego, s. 5).

Konkludując, należało uznać, iż powód ponad kwotę ustaloną przez Sąd Okręgowy (23.896,20 zł) spełnił na rzecz pozwanej tytułem zaspokojenia wierzytelności wynikającej ze sprzedaży w latach 2008 – 2009 przez pozwaną na rzecz powoda towarów, potwierdzonej nakazem zapłaty wydanym w dniu 30 marca 2010 r. w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10, również świadczenie w kwocie 26.584,54 złotych. Na sumę tę składają się kwoty 3.000 zł, 18.584,54 zł i 5.000 złotych. W rezultacie zachodzą podstawy do uznania, iż powód na podstawie art. 840 par. 1 pkt 2 kpc jest uprawniony do domagania się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w dniu 30 marca 2010 r. w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GNc 46/10 łącznie w zakresie kwoty 50.480,74 zł (23.896,20 zł + 26.584,54 zł). W tej części bowiem powód spełnił świadczenie na rzecz pozwanej.

Natomiast powód nie udowodnił, mimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu, aby wykonał przedmiotowe zobowiązanie w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja przedstawiona przez Sąd Okręgowy w tej części w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym co do ustalenia wierzytelności pozwanej spółki zaspokojonej przez powoda na skutek płatności w kwocie 92.720 zł dokonanej w dniu 12 sierpnia 2010 r. jest w pełni zasadna, co czyni zbędnym jej powtarzanie na aktualnym etapie postępowania.

Wymaga jedynie zaznaczenia, iż z dowodu zapłaty w dniu 12 sierpnia 2010r. kwoty 92.720 zł przedstawionego przez samego powoda w sprawie o sygn. akt XX GC 896/11 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie wynika, iż J. K. uiszczając tę sumę wprost wyraził wolę, iż płatność ta ma na celu zaspokojenie wierzytelności pozwanej z tytułu nabycia od niej przez powoda pompowni. W treści przedstawionego polecenia przelewu powód oznaczył, iż uiszcza tę kwotę za pompownię wody, a ponadto wpisał pełne oznaczenie numeryczne faktury wystawionej przez pozwaną w związku z tą transakcją oraz jej datę (k. 20 akt XX GC 896/11 – polecenie przelewu). To oznaczenie numeryczne oraz data wystawienia faktury w pełni korespondują z treścią tej faktury przedstawionej przez stronę pozwaną, z której wynika iż dotyczy ona nabycia przez powoda od pozwanej pompowni wody (k. 177 – faktura). W tym stanie rzeczy twierdzenie strony powodowej, iż przedmiotową fakturę widzi po raz pierwszy na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 r. (k. 178) należało uznać za niezgodne z prawdą, skoro powód opisał ją szczegółowo w poleceniu przelewu z dnia 12 sierpnia 2010 roku. Należy także podkreślić, iż jak wynika z dokonanych uprzednio ustaleń w dacie spełnienia przez powoda tego świadczenia wierzytelność pozwanej z tytułu sprzedaży pompowni była już wymagalna. W tym stanie rzeczy nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż kwotę 92. 720 zł powód uiszczył na rzecz pozwanej tytułem pokrycia ceny nabycia pompowni wody. Podniesione przez powoda w treści apelacji okoliczności, iż w treści faktury proforma na kwotę 115.900 zł widnieją inna siedziba pozwanej i inny numer rachunku bankowego pozwanej niż ten, na który bank powoda przelał kwotę 92.720 zł nie mają żadnego znaczenia dla ustalenia woli powoda w zakresie sposobu zarachowania tej kwoty.

W tym stanie rzeczy w zakresie sposobu zarachowania kwoty 92.720 zł za nietrafny należało uznać zarzut skarżącego, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania oceny zgromadzonych dowodów.

Mając na uwadze także treść tego zarzutu i jego uzasadnienie należało przyjąć, iż w istocie powód kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji, wskazując iż stanowią one następstwo naruszenia przez ten Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez niewłaściwą ich ocenę.

W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza oceny dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy w ramach oceny sposobu zarachowania kwoty 92.720 zł prowadzi do wniosku, iż Sąd ten dokonał oceny dowodów zgodnie zasadą swobodnej oceny dowodów określoną w art. 233 § 1 kpc. Zgodnie z przyjętym przez Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 10.06.1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655) jak również doktrynę stanowiskiem normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji tak zakreślonych granic nie przekroczył. Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów w przedmiotowym zakresie nie uchybił zasadom logicznego rozumowania lub też doświadczenia życiowego.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda zawarte w pkt 4, 5 i 6 apelacji. Wniosek zawarty w pkt 4 apelacji należało uznać za bezprzedmiotowy, ponieważ dokumenty zgromadzone w aktach postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 1013/10 zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego już przed Sądem I instancji. Wniosek zawarty w pkt 5 apelacji nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem okoliczności dotyczące wysokości kwot wpłaconych przez powoda na rzecz pozwanej wynikały z dowodów przedstawionych przed Sądem Okręgowym. Natomiast wniosek zawarty w pkt 6 apelacji należało uznać za spóźniony wobec treści art. 381 kpc. W tym zakresie strona powodowa nie wykazała, aby nie mogła zgłosić tego wniosku wcześniej lub aby potrzeba powołania go powstała później.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 par. 1 kpc zwiększając zakres pozbawienia wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego do kwoty 50.480,74 złotych. W pozostałym zakresie Sąd oddalił apelację jako nieuzasadnioną na podstawie art. 385 kpc.

Wobec częściowego uwzględnienia apelacji powoda Sąd Apelacyjny dokonał także zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w pkt 4 zaskarżonego wyroku. Powód ostatecznie wygrał spór przed Sądem I instancji w 46,79 % (wartość przedmiotu sporu wynosiła kwotę 107.884,64 zł, a tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności

w zakresie kwoty 50.480,74 zł). W tym zakresie Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz na podstawie § 2, § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Rozstrzygnięcie to zgodne jest z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów. Zasądzenie z tego tytułu kwoty 232,22 zł od powoda na rzecz pozwanej stanowi następstwo reguły, iż częściowe przegranie sprawy stwarza obowiązek częściowego zwrotu kosztów procesu. Łączne koszty procesu poniesione przez strony to kwota 7.234 zł (po stronie powoda: 3.600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego i po stronie pozwanej: 3.600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego). Pozwana powinna ponieść koszty procesu w kwocie 3.384,78 zł ($7.234 \text{ zł} \times 46,79 \% = 3.384,78 \text{ zł}$), a dotychczas poniosła już te koszty na kwotę 3.617 złotych. W konsekwencji do zapłaty pozostała na rzecz pozwanej od powoda kwota 232,22 zł ($3.617 \text{ zł} - 3.384,78 \text{ zł} = 232,22 \text{ zł}$).

Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotnej stawki podstawowej.

Sąd uznał za nieuzasadnione domaganie się przez pełnomocnika procesowego pozwanej spółki wynagrodzenia w takim rozmiarze. W ocenie Sądu ilość posiedzeń w niniejszej sprawie, ilość pism procesowych sporządzonych przez pełnomocnika pozwanej, charakter niniejszej sprawy, jej przedmiot, a w szczególności brak złożonych zagadnień prawnych nie uzasadniają przyjęcia, iż przedmiotowa sprawa wymagała zwiększonego nakładu pracy pełnomocnika procesowego pozwanej. W konsekwencji Sąd uznał za wystarczające przyznanie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawki podstawowej. Zgodnie z przepisem art. 109 kpc Sąd samodzielnie określa wysokość kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika biorąc pod uwagę okoliczności wskazane powyżej.

Dokonując zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu zaistniałych przed Sądem Okręgowym sąd odwoławczy stosownie do treści art. 348 kpc uznał, iż bez względu na wynik procesu koszty opłaty sądowej od sprzeciwu od wyroku zaocznego ponosi wyłącznie strona pozwana, albowiem niestawiennictwo pozwanej na rozprawie, po której wydano wyrok zaoczny było zawinione.

Konsekwencją częściowego uwzględnienia apelacji powoda powinna być także zmiana pkt 5 wyroku Sądu I instancji w przedmiocie obciążenia kosztami procesu strony pozwanej w zakresie w jakim powód został zwolniony od kosztów sądowych. Zmiana ta nie mogła jednak zostać dokonana, ponieważ powód nie zaskarżył wyroku w tym zakresie. Natomiast zgodnie z art. 378 par. 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie tymi granicami oznacza, iż sąd odwoławczy nie może objąć swoją kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 par. 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc oraz na podstawie par. 2, par. 6 pkt 6 w zw. z par. 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów procesu, mając na uwadze, iż skarżący powód wygrał spór przed Sądem II instancji w 31,65 % (wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła kwotę 83.988,44 zł, a apelacja została uwzględniona w zakresie kwoty 26.584,54 zł). Zasądzenie z tego tytułu kwoty 1.845,45 zł od powoda na rzecz pozwanej stanowi następstwo reguły, iż częściowe przegranie sprawy stwarza obowiązek częściowego zwrotu kosztów procesu. Przed sądem odwoławczym strona pozwana poniosła koszt w postaci wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w kwocie 2.700 złotych. Powód powinien ponieść koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1.845,45 zł ($2.700 \text{ zł} \times 31,65 \% = 1.845,45 \text{ zł}$).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobranie na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej kwoty 1.303,98 zł, jako od strony przegrywającej proces przed sądem odwoławczym tytułem

pokrycia odpowiednio do zakresu przegrania (31,65 %) części kosztów sądowych w postaci opłaty sądowej od apelacji, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony przez Sąd (4.120 zł).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.